

Határtalanul 2016 – Erdély - Sepsiszentgyörgy

2017.03.11-16.

Első nap:

Március 11-én, szombat reggel izgatottan szálltunk fel a buszra, mely elindult velünk Sepsiszentgyörgy felé. Az első úti célunk a Vajdahunyadi vár volt. Egy olyan úr volt az idegenvezetőnk, aki igazán büszke a magyarságára és a magyar történelem szerelmese. Az egész várat nagyon részletesen bemutatta nekünk. Olyan volt, mintha egy kicsit Hunyadi János korában járnánk. Megnéztük a lovagtermet, a várkápornát, amit a mai napig használnak, a helyet ahol „Szilágyi Örsébet levelét megírta”, a Hímes-tornyot, a Kapisztrán-tornyot és kandallóját, ahol meghallgattuk Kapisztrán János egész életét, a Nebojsza-torony felvonóhídját és gyilokjáróját, a kínzókamrát és nagyon emlékezetes volt számomra a várkút, és annak legendája. Végigjártuk a Mátyás-loggiát is. Igazán érdekes, és tartalmas 2 órát töltöttünk a várban, és sok új tudással gazdagodtunk. A várnézés után visszaszálltunk a buszra és ismét egy hosszú buszút vette kezdetét. Végül este odaértünk Sepsiszentgyörgyre, ahol elfoglaltuk a szállásunkat.

Második nap:

A szombat éjjeli érkezés után édes volt az alvás. De miem volt üdítőbb a másnap ránk váró programoknál. Elsőként összeültünk újdonsült ismerőseinkkel, barátainkkal és megbeszéltük a hét menetét, utána pedig belefogtunk egy kétórás tréningbe. Ez azért volt izgalmas, mert a 40 fős osztályunkon és tanárainkon kívül erdélyi barátaink is becsatlakoztak és ők tartották nekünk az egészet. Meglepő volt, hogy ötszáz kilométerrel távolabb is hasonló foglalkozásban lehetett részünk. Sok feladat igényelt koncentrációt, odafigyelést, csapatmunkát és kreativitást. De ez persze nem volt kihívás senkinek sem, ez alatt a két óra alatt gyorsan összekovacsolódtunk és a feladatok megoldása nem okozott gondot.

Ebéd után indulhatott Sepsiszentgyörgy megismerése. Sokat sétáltunk nevezetesebb helyeken és együtt fedeztük fel a város szépségeit. A hűvös idő sem vette el a kedvünket az utána való szabadprogramtól, ahol erdélyi barátaink mutatták meg kedvenc helyeiket. Ez idő alatt rengeteg új barátság fonódott, újabb ismeretségek is születtek és remek beszélgetések zajlottak le.

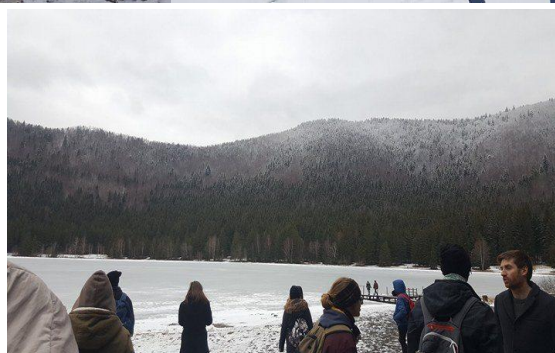
A kiadós vacsora után pedig következett az Osonó Színházműhely előadása, ami hatalmas sikert aratott. Az utána való beszélgetésen kifejhettük gondolatainkat, feltehattük kérdéseinket, amikre kaptuk is a választ és elbeszélgettünk a darab által feldolgozott témáról.

Harmadik nap:

Szent Anna tó - Mint minden reggel most is 7:00 kor keltünk lelkünkben a tegnapi nap feltöltötte élményekkel. A szokásos reggeli kávé (ami csak egy lejbe került) elfogyasztása után a reggeli következett. Álmosan megtettük a 10 perces sétánkat kitörölve a maradék csipát is a szemünkből és jóízűen elfogyasztottuk székely barátainkkal a reggelit. A buszon váltottunk pár szót a helyi drámai vezetőjével, aki szépen utat mutatott a busz irányába és kezdetét vette a "hosszú" (1.5 órás) utazás. Az út során márciusban ismét találkoztunk hóval és ami meglepő volt hogy idén nem otthon volt ez a hó hanem a Román hegyekben.

Amikor megérkeztünk a táj lenyűgözött minket... Lerögyödve álltunk és néztük a megfagyott tavat, amelyen számtalan ember és egyéb állati lábnyom volt. A hangszóróba most nem raktunk semmilyen zenét csak néztük a tájat. A friss havon medve lábnyomokkal is találkozott az ember, de általában inkább bele markolt a hóba és folytatta a hógolyó csatát nem érdekelve milyen állat nyomát zárja a golyó belsejébe.

Eljött az ideje a búcsúzásnak a tájtól és a maciktól amiket oda képzeltünk... Mind tudtuk, hogy nem sok esély van, hogy többen még egyszer látjuk ezt a helyet legalább is így együtt nem hiszem.... A visszautunk kellemesen telt többek bealudtak a buszon . Mi zenét hallgattunk hangolódva a SZIMPLA estére ☺

Negyedik nap:

Újabb gyönyörű nap virradt ránk! Izgalommal vártuk, hogy mi tudja még fokozni az elmúlt napokat. Testünk remegni kezdett, amint felültünk a mi drágalátos buszunkra, ami annyi helyre elvitt már minket.

Első megállónk (ami számomra igen sokat jelentett látvány szempontjából) Eresztevén, ahol az én igaz, elkápráztatóan szép, lenyűgöző, egyedülálló, elragadó barátom (Szabó Dávid) magyar színekben szalagot kötött. Innen egyenesen Csernáton felé vezetett minket az utunk, azt, hogy milyen állapot és szag kísérte már nagyon mi se tudjuk. Fantasztikus humorérzékkel rendelkezett az az úr, aki körbe vezetett minket az ő falumúzeumjában. Régi parasztlakásokat, gépeket, egyéb szerszámokat vehettünk észre magunk körül, melyet egy altatni kívánó hang kísért végig.

A második személyes kedvencem fog következni hölgyeim és uraim! Gelencén, a még mindig pompázó Árpád-kori templom. Azok a képek a falon, a színes festmények, az észrevehetetlen díszek nem hagyták nyugodni fantáziámat, teljesen rabul ejtettek, alig szerettem volna szembesülni a tudattal, hogy hamarosan tovább kell majd állnunk. De hát már jött is a Zágoni Mikes Kelemen kastély, illetve a Kiss Manyi múzeum. A kastély felülmúlhatatlan látványt mutatott, mindannyian bőszen fedeztük fel a felfedezni valókat. A múzeum, hát hányszor ismétlem már ugyan azt, de ha egyszer így van, akkor így van. Fergeteges volt! Az esetleges fáradtság ellenére, amitől valamennyire nehezen is ment már a józan nézelődés, minden lehetséges értelemben kielégítettük szemgolyóinkat, egyáltalán ne szenvedjenek majd hiányt! Napunk végéhez értünk. Indulás vissza a szállásra. Persze, a nap amúgy még közel sem érhetett véget! Drága jó erdélyi barátainkkal hagyományainkat megőrizve kezdetét vehette a SZIMPLA kis este! Nagyon-nagyon remélem, hogy gimnáziumi éveim alatt, még nagyon sokszor lesz alkalmam megismételni ezt a fantörpikus utat! Szeretem az osztályom és tanárain!

"A medve nem játék!"

Ötödik nap:

Március 15. Nemzeti ünnepnap Magyarországon, megemlékezés Székelyföldön. A délelőtti folyamán a Plugor Sándor Művészeti Líceum diákjaival karöltve egy helyi templom kertjében tartottunk egy kisebb megemlékezést szavalással, énekléssel és a 48-as forradalom felelevenítésével színesítve. Ezután volt pár óra pihenő időnk, majd a helyi dráma tagozatosokkal elsétáltunk Sepsiszentgyörgy keleti városrészébe, ahol egy utca hosszúságú piros, fehér, zöld, háromsávú magyar zászló fogadott minket, bár ekkor még fel volt tekerve, majd közösen ezt a zászlót kifeszítettük, mindenki kapott belőle egy kisebb részt és vártunk, vajon mi lesz ezután. Nem sokkal később robajt hallottunk, díszöltözetben lévő magyar huszárok jöttek lóháton, majd ezt követően zászlót vivő cserkészek, végül elindultunk cirka 300-an a hatalmas magyar zászlóval a város főterére, ahol a tervek szerint a székely zászlóval találkozunk és a két lobogó egymás mellett bevonul a főtérre, a magyar és székely összetartozást szimbolizálva. De itt még nem tartunk. Tehát elindultunk, mindenki nagyon izgatott volt, út közben magyar katonaénekeket, regruta-dalokat, indulókat zengtünk, a Kossuth Lajos azt üzente című dal többször is elhangzott, de ezen kívül még rengeteg másik, hasonló hangvételű klasszikus is míg be nem értünk a város szívébe. Majd ekkor olyan dolog történt, amire senki sem számított. A felvonulást megállították, mindenki csak nézett, mi történik. Fél/háromnegyed órás egy helyben topogás után azt kérték, a zászlót tekerjük fel, majd miután ez megtörtént, a helyszínt mindenki elhagyta. A főtéren a megemlékezés kezdetét vette, a huszárok átvonultak a nézők között, néhány lovaskocsis felvonuló is feltűnt, majd a felállított pódiumon az ünnepi beszéd hallatszott. Politikusok beszéltek, a tömeg nagy volt, nagyobb, mint Magyarországon szokott lenni. Az a nap arra ébresztett rá, hogy mennyire sokat jelent az, milyen is magyarnak lenni. A nemzeti identitásom a kintlétem alatt rengeteget változott. Tudom értékelni azt, milyen itthon lennem. Milyen olyan helyen élnem, ahol akárhová nézek olyan emberek vesznek körül, mint én vagyok. Erdélyben ez nincs így. Csak kevesen vannak, de összetartanak, ami csodálatos és példamutató. Rengeteg szörnyű dolgon kellett átesniük, amiről nekünk fogalmunk sincs. De kitartottak.

Március 16-án a hazafelé tartó úton megérkeztünk az utolsó megállónkhoz, ami Nagyszeben főtere volt. Nagyon jól éreztük magunkat a kirándulás során. Maradandó élmény volt mindannyiunk számára.

